

Diagnostyka rozerwania pierścienia rotatorów przy użyciu różnych metod obrazowania

Streszczenia zjazdu PT0iTr – 2000 (W91)

Piperkovski T, Popovska A, Vidoevski G, Dzoleva R.

Klinika Chirurgii Ortopedycznej, Wydział Lekarski w Skopje, Macedonia

Dokonaliśmy próby oceny różnych metod służących do wykrywania rozerwania pierścienia rotatorów barku. Do przedchirurgicznego schematu diagnostycznego zaliczyliśmy: artrografię rentgenowską, ultrasonografię, TK i MRI. Diagnozę tę potwierdzano później w czasie zabiegu operacyjnego na otwartym stawie. W naszym prospektywnym badaniu dokonaliśmy oceny 32 pacjentów z rozerwaniem pełnej grubości pierścienia rotatorów barku. Wyniki: Stwierdziliśmy, że czułość artrografii wynosiła 58%, TK-73%, sonografii 81% i MRI-90%. Wnioski: W przypadku artrografii i artrograficznej TK, niewykrytych pozostaje ponad $\frac{1}{4}$ przypadków rozerwania pierścienia rotatorów barku. Najlepszym badaniem jest MRI, dając dodatkowe informacje dotyczące uszkodzenia. Interesujące jest, że sonografia okazała się mieć większą wartość predykcyjną. Ponadto ma ona potencjalne korzyści: umożliwia badanie dynamiczne, jest nieinwazyjną, szybką, prostą, tanią i powtarzalną metodą. Jeżeli chodzi o rozległość i ukształtowanie uszkodzenia którym jest rozerwanie pierścienia rotatorów barku, stają się one złożonym problemem. Im lepiej zostanie ono uwidocznione, tym klarowniejsza i bardziej pomyślna stanie się koncepcja leczenia.